

jeg tror ogsaa det ærede Medlem fra Rudkøbing (P. Munch) pegede paa, ved den Del deraf, der angaar Helsingørs Garnison. Heller ikke jeg indser Nødvendigheden af at flytte denne Garnison til Hillerød, saa meget mindre som man har fraveget det Princip, at Hærens Depoter ikke maa ligge i Nærheden af Grænsen eller ved Vandet, derved at man har lagt Hærens Remontedepot i Kolding næsten opad Grænsen. Samtidig med at man flytter Hærens Hestedepot fra Hillerød over til Kolding, vil man nu af Hensyn til, at Militæret ikke maa ligge ved Kysten, flytte Depoterne og Garnisonen fra Helsingør til Hillerød, hvor Hærens Hestedepot var. Her mener jeg, at Ministeren muligvis ved nærmere Overvejelse vil kunne opnaa en Besparelse for Staten, idet han lader Garnisonen blive i Helsingør.

Dinesen: Da jeg ved Finanslovens første Behandling har fremdraget Spørgsmaalet om Hærens Remontering, vilde jeg ved den Anledning, der paa forskellig Maade er givet, med nogle Ord komme tilbage dertil. Det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) har imidlertid ved de Udtalelser, han har fremsat saavel i Gaar som i Dag, sparet mig for det meste af, hvad jeg havde til Hensigt at sige, idet han har taget et Standpunkt i denne Sag, som ogsaa jeg kan indtage. Jeg kan efter en ret stor Maalestok give min Tilslutning til det, han har sagt, og jeg kan derfor indskrænke mig til at fastslaa det, den højtærede Minister har udtalt om sin fortsatte Opmærksomhed paa dette Punkt og sin Villighed til at tage det under fortsat Overvejelse. Ligesom det ærede Medlem fra Søndervinge kan jeg nemlig ikke anerkende, at der er naaet det, der burde naas ved den Overenskomst, der er sluttet mellem Remontekommissionen og den nye Forening til Ride- og Kørehestes Udvikling, der er dannet for nogen Tid siden. Jeg kan ligesom det ærede Medlem fra Søndervinge ikke se rettere, end at det er det gamle Grundlag, man vil arbejde videre paa i Stedet for at komme ind paa et nyt, saavel hvad angaar Beskælerne som de Krav, der maa stilles til Rytteriheste, hvad det her væsentligt drejer sig om. Jeg kan kun ønske, at den højtærede Minister vil søge at faa oplyst, hvorledes man i Sverige rekruterer sine Rytteriheste, thi jeg har Grund til at tro, at Svenskerne i en ganske anden Udstrækning end vi ere i Stand til i deres eget Land at skaffe det

Materiale, de have Brug for. I Norge stilles der nok andre Fordringer, men det var dog ogsaa værd at faa at vide, hvorledes man gaar frem der.

Det er en almindelig udbredt Mening, at Rytteriet er alt for ensidigt med Hensyn til sine Fordringer om, hvorledes Rytterihestene skulle være. Man stiller Fordringer, der gøre Anskaffelsen kostbarere, end den behøvede at være. Og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at skulle vi mobilisere, have vi kun et meget ringere Antal Heste til Rytteriet, end vi have Brug for. Vi komme da i en meget stor Forlegenhed, idet Hestene ligefrem eskadronsvise skulle rekruterer blandt ganske tilfældige Heste, som vi saa endda ikke have, naar vi ikke have skabt en Hestebestand, der nogenlunde tilfredsstiller de Krav, der stilles. Men da Ministeren har sagt, at han fortsat vil skænke denne Sag sin Opmærksomhed, skal jeg foreløbig slaa mig til Ro dermed, kun skal jeg bemærke, at jeg mener, at de Overvejelser, der bør træffes, ikke bør træffes alene af Rytteribefalingsmænd, men at man maa forstærke disse Overvejelser ved Tilkaldelse af praktiske Mænd, navnlig saadanne, der ogsaa som Opdrættere have Forstand paa, hvad Rytteriet har Brug for i Retning af Heste. Der er ikke saa faa her i Landet, som i betydelig Udstrækning interessere sig for Hesteopdræt og have aftjent deres Værnepligt ved Rytteriet baade som menige og som Officerer. Det er Mænd, der utvivlsomt ville kunne tale med om saadanne Spørgsmaal.

Hvad de andre Spørgsmaal, der have været Genstand for Omtale, angaar, skal jeg sige, at jeg ikke behøver at udtale ret meget. Jeg kan her henholde mig saavel til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) som til Ministeren. Jeg skal kun om Garnisonsspørgsmaalet sige, at det var mig under Forsvarsudvalgets Behandling i Sommeren 1909, klart, at naar Hærloven skulde gennemføres efter de Planer, hvorudfra Lovforslaget var udarbejdet, maatte vi komme til en saadan Garnisonsordning som den, der nu er Tale om at fastslaa, og saa maatte Udgifterne i væsentlig Grad stige. Det er mig uforstaaeligt, at de Medlemmer, ogsaa fra radikal Side, der den Gang vare Medlemmer af samme Udvalg, hvoraf et enkelt i alt Fald var Medlem af Forsvarskommissionen, skulde have manglet Øje for, at dette vilde blive Tilfældet. Jeg maa som en Sidebemærkning til den højtærede Forsvarsminister, der ikke forstod en lille